Ἡ ἄλκιμος νεολαία - μαθηταὶ τῆς Μέσης Παιδείας θὰ ἀγωνισθοῦν σήμερον εἰς τὸν στῖβον τῆς εὐγενοῦς ἁμίλλης. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, τοὺς εὐχόμεθα, μαζὶ μὲ τοὺς καθηγητάς των, νὰ ἐντείνουν συνεχῶς τὰς προσπαθείας των καὶ εἰς τὴν ἔνθεον ἅμιλλαν τῆς ἠθικῆς ἀνωτερότητος.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Φθονεραὶ τῆς πόλεως δυνάμεις φαίνεται κινοῦν τὰ νήματα εἰς τὸ θέμα τῆς ἐξαγορᾶς τοῦ «Γλαύκου» ὑπὸ τῆς ΔΕΗ. Τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν εἶναι σήμερον: Ἡ παράτασις τῆς ἐκκρεμότητος θὰ ὠφελήσῃ τὴν πόλιν ἢ θὰ τὴν βλάψῃ; Οἱ ἁρμόδιοι φέρουν μεγίστην εὐθύνην.

ΕΠΙ ΤΗ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΙ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ, Δημάρχου, πρώην ὑπουργοῦ

Ἡ ἀσθένεια τοῦ Βασιλέως ἐπέβαλλε τὴν ἀναβολὴν τῶν ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Διότι τὸ Κράτος μας εἶναι τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ὁ Βασιλεὺς μας εἶναι ὁ μόνος χριστιανὸς Βασιλεύς. Καὶ Βασιλεὺς μὲ φόβον Θεοῦ, ὡς ὁ Παῦλος καὶ ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια. Ἡ ἀναβολὴ αὐτὴ μᾶς ἔδωσε τὸ εὐτύχημα νὰ παραμείνῃ ἐπὶ μῆνα καὶ πλέον ὁ ἐλθὼν Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Μακαριώτατος Βενέδικτος Α΄. Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀναστήματα τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἦλθε εἰς Ἀθήνας καὶ θὰ μείνῃ. Τὸν συνοδεύουν ὁ γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου Σεβασμιώτατος κ. Βασίλειος Μπλάτσος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἐλευθερουπόλεως Σεβασμιώτατος κ. Χρύσανθος Λυμπέρης, ὁ Πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης Παρασκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου κ. Δανιὴλ καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος τοῦ Πατριαρχείου κ. Εἰρηναῖος. Ὅλοι Ἁγιοταφῖται ἐπιφανεῖς. Μὲ ἀμείωτον τὸ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Πατριάρχην των. Ἀναμένεται δὲ καὶ ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας, ἡ ἀπαράμιλλος αὐτὴ κορυφὴ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ θὰ τιμηθῇ τὴν 22αν Ἰουνίου μὲ τὸν μεγαλοπρεπέστερον τρόπον τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ὁποῖον ἀντιφεγγίζει μὲ τὸ θέλγητρον τῆς βαθυτάτης ἐκείνης πίστεως, ἡ ὁποία τὸ κατέστησε παλμῶδες ποίημα αἰωνιότητος διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Καὶ ἀνεβαίνει, κάθε φοράν, εἰς τὰ μάτια τῶν πιστῶν, ὡσὰν Ἀκρόπολις κυριαρχημένη ἀπὸ τὴν εὐλογίαν τῶν Οὐρανῶν, δεσποζομένη ἀπὸ τὸ σκίρτημα τῆς ἐξάρσεως, παραδιδομένη εἰς τὴν βαθυτάτην κατάνυξιν καὶ τὴν εὐλάβειαν, ποὺ ἀναβλύζει μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, διὰ νὰ γίνῃ προσευχή, διὰ νὰ γίνῃ ἀφιέρωσις, διὰ νὰ γίνῃ αἶνος, ποὺ ἁπλώνεται ἐπάνω ἀπὸ τὰς ψυχάς, διὰ νὰ τὰς σιγάσῃ, διὰ νὰ τὰς γαληνεύσῃ, διὰ νὰ τὰς κρατύνῃ, εἰς τὴν πάλην τῆς ἀρετῆς κατὰ τοῦ πάθους, εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἀναμέτρησιν τῆς ἀληθείας μὲ τὸ ψεῦδος. Αὐτοῦ τοῦ ἰδεώδους, ποὺ καθορίζει καὶ προσδιορίζει τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀνθρώπων, φάρος τηλαυγὴς καὶ αἰώνιος μένει καὶ θὰ μένῃ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Κατέστη ἡ πολιτεία τῆς ψυχικῆς διαυγείας καὶ τῆς ψυχικῆς ἀνατάσεως. Κατέστη τὸ κράτος τῆς ἀφιερώσεως εἰς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου. Κατέστη ἡ κορυφαία ἔπαλξις τῆς Χριστιανωσύνης, ἡ ὁποία ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον χιλιετηρίδα ἐκράτησε τὸ βάρος τοῦ καθήκοντος, εἰς τὰς ἱστορικάς του ἀξιώσεις, καὶ ἔδωσε τὴν μάχην τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς πειθοῦς καὶ τοῦ παραδειγματισμοῦ. Καὶ τί δὲν διεδραματίσθη κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν χιλίων αὐτῶν ἐτῶν. Ποῖα καὶ πόσα συγκλονιστικὰ γεγονότα δὲν ἐπέρασαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν πλανήτην. Πολιτισμοὶ ἔσβυσαν καὶ ἀνέτειλαν. Κράτη ἤλλαξαν μορφήν. Ἄνοδοι καὶ πτώσεις, εἰς δραματικὴν διαδοχήν, ἐδημιούργησαν σταθμούς, γύρω ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἡ Ἱστορία καὶ τὸ χρονικὸν τοῦ πνεύματος ἔχουν δώσει τὰ ἀντιπροσωπευτικώτερα δείγματα τῆς δυναμικότητός των.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐκράτησεν ἀπιστεύτους δοκιμασίας εἰς τὴν καιρίαν θέσιν του, ὑπέστη ἐφόδους, ἐδέχθη ἐπιθέσεις, ἀντιμετώπισε τὰς φοβερωτέρας τῶν ἐπιβουλῶν. Καὶ ὅμως ἔμεινεν ἀλώβητον. Ἡ δοκιμασία, οἱ σεισμοὶ δὲν τὸ ἔκαμψαν. Τὸ ἰσχυροποίησαν. Διότι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὸ φρουροῦν μὲ τὴν ψυχήν, μὲ τὸ φρόνημα, μὲ τὸ πνεῦμα των, διετήρησαν ὑψηλὰ τὴν πίστιν. Καὶ αὐτὴ δὲν σώζει ἁπλῶς. Γονιμοποιεῖ τὰς δυνάμεις τῆς ἠθικῆς ἀντοχῆς. Καὶ τὰς πολλαπλασιάζει. Καὶ τὰς καθιστᾷ ἀληθῆ δημιουργίαν. Αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν ἐπετέλεσεν εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ Ἅγιον Ὄρος. Καί, ἐν τῷ πλαισίῳ της, προσέφερεν ὑπηρεσίας τεραστίας πρὸς τὸ Ἔθνος, τοῦ ὁποίου ἐκράτησεν ὑψηλὰ τὰ ἐμβλήματα εἰς τὰς κρισιμωτάτας φάσεις τῆς ἱστορίας του καὶ ἐθωράκισε τὴν ὑπόστασίν του μὲ ἀκατάβλητον ἀλκὴν καὶ ἠθικὸν δυναμισμόν. Ἡ προσφορὰ εἶναι ἀτίμητος. Καὶ ἰσοδύναμος μὲ μέγαν τίτλον, τὸν ὁποῖον ἡ συνείδησις τῆς Ὀρθοδοξίας ἔχει καταγράψει ἀνεξιτήλως. Ὁ ἑορτασμὸς ἀποτελεῖ εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ αὐτὴ ἡ ἀναγνώρισις. Εὐκαιρίαν, διὰ νὰ γίνῃ ἀπότισις τοῦ φόρου, τὸν ὁποῖον ὀφείλουν οἱ Χριστιανοί, τὸν ὁποῖον ὀφείλουν ἰδιαιτέρως οἱ Ἕλληνες.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΘΑΥΜΑ

Τοῦ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΕΡΕΤΗ, καθηγητοῦ

Γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας σήμερα. Πενήντα ἡμέρες μετὰ τὸ Πάσχα ἡ κάθοδος τοῦ Παρακλήτου. Ἔκπληκτος ἡ πανσπερμία τῶν προσκυνητῶν τῆς μεγάλης πόλεως τῶν μικρῶν λογισμῶν, ἀντικρύζει τὸ θαῦμα. Κάποια οὐρανόσταλτη βοή, δυνατὴ καὶ ὁρμητική, ἀναστατώνει τὴν Ἁγία πόλι. Ἐπίκεντρό της τὸ ἀπόκεντρο Ὑπερῷο τῶν μαθητῶν. Κάτι τὸ πρωτόφαντο καὶ ἀνεξήγητο ἡ γλωσσολαλιὰ τῶν ἀποστόλων. Καὶ τὰ κύματα τῆς ἀνθρωποθάλασσας τῶν πανηγυριστῶν «ἐξίσταντο καὶ διηπόρουν». Καὶ οἱ χλευασταὶ εἶπαν τὸ λόγο τους: «Γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσί». Εἶναι μεθυσμένοι οἱ ἀπόστολοι. Καὶ εἶπαν ταὐτοχρόνως ἕνα μεγάλο ψεῦδος καὶ μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Μοῦστος τὴν ἄνοιξη δὲν ὑπῆρχε. «Οὐ τούτου καιρὸς ἦν· Πεντηκοστὴ γὰρ ἦν, ὅτε γλεῦκος οὐκ ἔστι...». Ἀλλὰ καὶ ἡ ὥρα ἦταν ἀκατάλληλος. Τόσο πρωΐ, ποιὸς τρέχει στὸ καπηλειό; Τί τὸ παράδοξο, ὅμως, γιὰ τοὺς φανατισμένους Ἱεροσολυμίτες; Ἔργο τους ἡ διαστροφὴ τῶν γεγονότων. Τὸν οἰκοδεσπότη ἐκάλεσαν οἰνοπότη. Δὲν θὰ στολίσουν μὲ τὸ ἴδιο κοσμητικὸ τοὺς οἰκιακούς του;

Εἶπαν, ὅμως, καὶ μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Οἱ ἀπόστολοι ἦσαν, πράγματι, μεθυσμένοι. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ γέμισε τὸ πνεῦμα τους, τοὺς ἐμέθυσε. Ἔγιναν ἔτσι οἱ μαντατοφόροι τοῦ φαιδροῦ Μηνύματος. Καὶ τὸ μεθύσι τους μεταφράζεται σὲ ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, ἀγαθωσύνη, πίστι, πραότητα, ἐγκράτεια. Ὅ,τι ἡ ἀνθρωπότης ἐνοστάλγησε, ὠνειρεύθη καὶ ὡραματίσθη, τοὺς τὸ δίδει ὁ γλυκὺς φιλοξενούμενος τῆς ψυχῆς των. Μὲ τὴν πνοή του θεμελιώνουν τὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ φλόγες τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι τὸ «τεκμήριο τῆς καταλλαγῆς» Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἡ ἀρχὴ καὶ μορφοποιὸς δύναμις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ψυχή της. Τὴν ὀργανώνει, τὴν πλάθει, τὴν διαμορφώνει σὲ σῶμα Χριστοῦ.

☆

Ἡ Ἐκκλησία! Ὀργανισμὸς Θεόδμητος. «Στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας». Κιβωτὸς τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ ταμειοῦχος τῆς χάριτος. Μάννα καὶ Τροφός. Ἐργαστήριο σωτηρίας. Μέσα σ' αὐτὴν ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνες τελεσιουργεῖται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἡ ὑποκειμενικὴ προσοικείωσις τῆς ἀπολυτρώσεως. Σῶμα Χριστοῦ μυστικό. Βασιλεία πνευματικὴ αἰώνιος. Καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, ἡ Πηγὴ τῆς Χάριτος, ὁ ὁμόθρονος «τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ» Παράκλητος, τὴν ὁδηγεῖ καὶ τὴν κυβερνᾷ. «Πάντα χορηγεῖ... βρύει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἁλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας».

Καὶ τὸ αἰώνιο θαῦμα συνεχίζεται. Ἐξημερώνει ἀγρίους, ἐξευγενίζει ἤθη, ἀξιοποιεῖ τὸν ἀνθρώπινο μόχθο, ἐμπνέει τὴν κοινωνικὴ πρόνοια. Στὸ ἐρώτημα τί προσέφερε στὸν πολιτισμὸ ὁ Χριστιανισμός, προσφυέστατα ἐδόθη ἡ ἀπάντησις: «Μὰ τίποτε λιγώτερο... Τὸν ἵδρυσε. Τὸν ἐγέννησε. Εἶναι ὁ πατέρας του». Ἕνας Εὐφράτης πνευματικὸς ἀρδεύει δύο χιλιάδες χρόνια τὴν ἀνθρωπότητα. Τί κι' ἂν ἐπεστρατεύθη ἡ σοφία τοῦ κόσμου ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας; «Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ». Τί κι' ἂν ἐτρόχισε τὸ μαχαῖρι του ὁ δήμιος; Θεμέλιο τοῦ θριάμβου της τὰ ἱερὰ θυσιαστήρια, ποὺ σκεπάζονται μὲ τὴν «πορφύραν καὶ τὴν

—ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΧΑΜΟΚΕΛΛΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΒΑΓΓΕΛΙΩΣ

Τοῦ κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΑΚΡΥΔΗΜΑ

Ἡ χαμοκέλλα τῆς κυρα-Βαγγελιῶς τῆς χήρας, φάνταζε στὸ ἡλιόγερμα κουκούλι μεταξένιο. Ὡς καὶ τὰ θυρόφυλλα στὸν ἀσβέστη ἦταν βουτηγμένα. Καὶ ὁ φοῦρνος, παράμερα στὴν αὐλή, καὶ κεῖνος ἀσπρισμένος. Ἡ νοικοκυρά, ἄξια μάννα καὶ δουλεύτρα ἀκάματη, ἀπὸ ἄσκαστος ὁ ἥλιος πάλευε νὰ τὰ φρεσκάρει, καὶ σὰν παράτησε τὸ πινέλλο, τρογυρόφερε, ξεμάκρυνε ὡς τὸ δρόμο, τὰ καμάρωσε καὶ εἶπε ἱκανοποιημένη :

—Καὶ τώρα ἂς κοπιάσουν.

Τὸ πεζούλι, συθέμελο στὴν πρόσοψη γιὰ πρώτη ἀνάπαψη ἢ τοῦ περαστικοῦ ξεκούρασμα, εἶχε σφουγγαριστεῖ κι' εἶχε στεγνώσει κιόλας. Ὅμως τὸ χωματοπάτωμα τῆς χαμοκέλλας, χυλισμένο ἀπὸ πηλὸ μὲ ἄχερο, κρατοῦσε ἀκόμα νοτερό. Ἡ κυρὰ-Βαγγελιὼ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνει. Τοῦ κοσκόνισε ἄμμο, ν' ἀποπιεῖ, καὶ ξυπόλητη τὸ πάτησε. Στάθηκε στὸ πρῶτο εὐρὺ δωμάτιο, εἶδε τ' ἄλλα, σὰν γιὰ πρώτη φορά, δίχως θυρόφυλλα, ἀναστέναξε, εἶπε «δὲν πειράζει» καὶ ἄρχισε νὰ σιγυρίζει τὰ μέσα.

Πλάϊ στὴν κρεμαστὴ βρυσούλα στερέωσε τὴν πετσετοθήκη μὲ τὸ «καλημέρα σας», κεντητὸ ἀπὸ τὰ χέρια της. Στὴ μέση τοποθέτησε τὸ παλιὸ τραπέζι καὶ τὸ κάλυψε μὲ ὑφαντὸ τραπεζομάντηλο. Πάνω ἔβαλε δυὸ κοσμητικὲς κολοκύθες, κίτρινες σὰν πεπόνια, καὶ στὴ μέση πήλινη γάστρα μὲ βασιλικό. Στὶς κολοκύθες στήριξε δυὸ φωτογραφίες ἀκορνίζωτες. Ἡ μιὰ φωτογραφία ἦταν ἡ νυφική της. Ὁ μακαρίτης ὁ ἄντρας της καθιστός, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ καλοστριμμένο τὸ μουστάκι. Ἡ ἴδια, ὀρθὴ πλάϊ του, στηριζόταν μὲ τὸ ἕνα χέρι στὸν ὦμο του, ἐνῶ στὸ ἄλλο κρατοῦσε διπλωμένο τὸ μαντήλι. Τὸ φόρεμά της φουντωτὸ ἀπὸ μέση δαχτυλιδένια ὡς τὸ στραγάλι, μὲ μποῦστο κουμπωμένο ὡς τὸ λαιμό. Τὰ μαλλιά της στεφάνι φουσκωτὸ περίγυρα σὲ κότσο καλοστερειωμένον στὴν κορφή. Στὴν ἄλλη φωτογραφία ὡλοκληρωμένη ἡ οἰκογένεια. Ὁ πατέρας καθιστός, κάπως γερασμένος, μὰ μὲ καλοστριμμένο τὸ μουστάκι καὶ καμαρωτός, περήφανος. Πλάϊ του καθιστὴ κι' ἡ Βαγγελιὼ μὲ τὴν ἴδια χτενισιά, μὲ τὸ νυφικό της, ποὺ ὕστερα ἔγινε τὸ γιορτινό της γιὰ τὴν ἐκκλησά. Στὰ γόνατα κρατοῦσε τὴν Πηνιώ, μυξάρικο ἀκόμα. Πίσω της, ὀρθὰ τὰ πέντε ἀγόρια, σκαλὶ - σκαλὶ τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο. Τὸ μεγαλύτερο δωδεκάχρονο τότε καὶ τώρα μὲ δική του φαμελιά. Ἀλλὰ γιὰ τ' ἀγόρια δὲ γνοιαζότανε καὶ τόσο ἡ Βαγγελιώ.

Ἔστρωσε καὶ τὸν καναπέ. Ἔβαλε τὴ «μακρυνάρα» ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη του, ἔβαλε καὶ τὰ δυὸ κεντητὰ προσκέφαλα πλαϊνά του. Ἔρριξε στερνὴ ματιὰ γούστου, βγῆκε καὶ κάθησε στὸ πεζούλι.

Ἔκλεισε τὰ μάτια νὰ ξεκουραστεῖ καὶ πέρασε ἡ ζωὴ ὁλόγιομη μπροστά της. Πόσοι πόνοι, τί ἀγώνας, πόσες πίκρες καὶ ἀγωνίες! Μάννα, πολυμάννα, νὰ βυζαίνει, ν' ἀνασταίνει καὶ ν' ἀγκομαχᾷ. Εἶδε τὸν ἑαυτό της μερμήγκι ἐλάχιστο ν' ἀγωνίζεται γιὰ τὴ σύναξη ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια καὶ τριβόλια. Καὶ τώρα νοιώθει κορμὶ ροζάρικο, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ δώσει τὸ στερνὸ χυμό του σὲ κολοβούτι ἀδύναμο... Στὸ θηλυκό της, γιὰ ν' ἀνθίσει.

Κακάρισαν οἱ κόττες πάρα κεῖ στὸ χέρσωμα καὶ φτέρωσαν φοβισμένες. Ξαφνίστηκε καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια. Εἶδε τὸ κυνηγόσκυλο τοῦ Πάκη τοῦ Μυτάκη νὰ τὶς κυνηγᾷ, σύγκαιρα καὶ τὸν ἴδιο, νὰ φανερώνεται μπροστά της μὲ τὸ ὅπλο καὶ τὴν τσάντα κρεμαστὰ ἀπὸ τὸν ὦμο.

—Τώρα γυρίζεις, κουμπάρε; τὸν ρώτησε. Σὲ εἶδα ἀπὸ ἄσκαστος ὁ ἥλιος ποὺ ἔφευγες, μὰ δὲ σοῦ φώναξα τὴν καλημέρα, γιατί ἤμουν ἀκόμα ἄνιφτη. Πῶς πῆγε; ...Βάρεσες τίποτα;

—Μπά, κάτι τσιροπούλια κι' ἂς ἀλώνισα τὸν κάμπο.

—Διψᾶς; Θὰ πάρεις κάτι; Κάθησε.

—Δὲ θέλω τίποτα. Μόνο καλὴ καρδιά, ἀπάντησε ὁ κυνηγὸς καὶ κάθησε πλάϊ της στὸ πεζούλι, κράζοντας καὶ μαλώνοντας τὸ σκύλο του, γιὰ νὰ τὸν συμμαζέψει, καὶ συνέχισε ἀπροφάσιστα:

—Ξέρεις γιατί ἔστριψα στὴν ἔμπατή σου, κυρὰ - Βαγγελιώ; Κάποτε, ἂν θυμᾶσαι, σοῦ εἶχα κάνει πρόταση γιὰ τὴν κόρη σου τὴ Πηνιώ, μὲ γαμπρὸ τὸν Τάση τὸ Βίδα. Ἐσὺ ἔκαμες τὸ καλὸ καὶ δὲ μοῦ ἔδωκες ἀπάντηση. Τώρα σοῦ ξαναλέω τὰ ἴδια. Πλούτη δὲν ἔχει, νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια. Ὅμως καλὸ παιδί, χρυσῆ καρδιὰ καὶ δουλευτὴς ποὺ λογαριάζεται. Ἐξάλλου, ἔχει τὸ λιοστασάκι του, τὸ ἀμπελάκι του, γεροδεμένος εἶναι, δὲ θὰ πεινάσουν.

—Ὤχ, καϋμένε, ἔκαμε βαργομισμένη ἡ Βαγγελιώ. Στὸ πατρικό της ψωμὶ κι' ἐληὰ καὶ στὸ νοικοκυριό της τὰ ἴδια; Ἂς ἔβρισκε κάτι παραπάνω... Δὲ λέω πλούτη, μὰ τὴ στέρηση καὶ τὸν παιδεμὸ τὰ δοκίμασα. Δὲ θέλω τὰ ἴδια καὶ γιὰ τὸ παιδί μου. Μὲ κατάλαβες; Γι' αὐτὸ θὰ προτιμήσω νὰ τὴ δώσω σ' ἄλλον. Τώρα, σὲ ποιόνε; Ἄκου. Μοῦ τὴ γύρεψε ὁ Χρῆστος ὁ Ἀντρικάκης, γιὰ τὸ μοναχογιό του τὸ Γιώργη. Νοικοκυρόπλο εἶναι ὁ Γιώργης, φρόνιμο παιδί... Τί λές; Δὲ θὰ περάσουνε καλύτερα; Τὸ καλοσκέφτηκα, τ' ἀποφάσισα καὶ αὔριο, πρῶτα ὁ Θεός, δίνουμε τὰ χέρια.

—Ἡ ὥρα ἀνοιχτὴ καὶ καλὰ στερεώματα, εἶπε σὰ μὲ ἀνάμπαιγμα ὁ κυνηγὸς καὶ ρώτησε:

—Πῆρες γνώμη ἀπὸ τὴν Πηνιώ, τὸν θέλει;

—Γιατί νὰ μὴν τὸν θέλει; ὀρθώθηκε πειραγμένη ἡ Βαγγελιώ. Ἀλαφρὸς τῆς πέφτει;

—Γιατί, ἐρχόμενος, κάτι εἶδα καὶ σὲ ρωτάω. Ποῦ εἶναι τώρα ἡ Πηνιώ;

—Δουλεύει στοῦ δικοῦ σου τοῦ λεγάμενου. Ραντίζουνε τ' ἀμπέλι. Ἐκεῖνος ραντίζει καὶ ἡ Πηνιὼ τοῦ ρίχνει ὑλικό.

—Γειὰ στὸ στόμα σου. Τὰ ἴδια λέω καὶ γώ. Δὲν πάει ὥρα, ποὺ περνοῦσα ἀπὸ τ' ἀμπέλι. Ἀλήθεια, τί ἀμπέλι! Νιοφύτι καὶ νὰ χάνεται καβαλλάρης στὰ βλαστάρια του; Καὶ ραντισμένο μὲ τὴ γαλαζόπετρα, καθὼς τὸ γαργάριζε ὁ κατεβατός, ἔδειχνε πέ-

—ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΓΓΛΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΕΙΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ.— Τέσσαρες νεαροὶ Βρεταννοὶ φοιτηταὶ σκοπεύουν νὰ κάμουν ἕνα προσκύνημα ἐφέτος τὸ καλοκαίρι, κατὰ τὸν μεσαιωνικὸν τρόπον, ἀπὸ Ἀγγλίας εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς των εἶναι νὰ προσελκύσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν.

Οἱ τέσσαρες νεαροὶ προσκυνηταὶ σχεδιάζουν νὰ μένουν εἰς μοναστήρια καὶ ἄλλα θεολογικὰ ἱδρύματα κατὰ τὴν διαδρομήν των, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ διέλθουν ἀπὸ τὸ Βέλγιον, τὴν Γερμανίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Γιουγκοσλαβίαν, τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Κυρηναϊκήν.

Ἐλπίζουν νὰ φθάσουν εἰς Ἱεροσόλυμα, τὴν τρίτην ἑβδομάδα τοῦ Σεπτεμβρίου. Καὶ οἱ τέσσαρες εἶναι Καθολικοὶ καὶ ὅ,τι χρήματα συγκεντρώσουν κατὰ τὸ ταξίδι των, θὰ τὰ δώσουν διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν Ἁγίων Τόπων εἰς Ἱεροσόλυμα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Τῆς ἰατροῦ δίδος ΜΑΡΙΑΣ ΔΕΜΕΝΑΓΑ

Αἱ μεταγγίσεις αἵματος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔχουν πολλαπλασιασθῆ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν νέων ἐπιστημονικῶν ἐξελίξεων, εἰς σημεῖον ὥστε αἱ ἀνάγκαι εἰς αἷμα διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πασχόντων νὰ ἀνακύπτουν ἐπιτακτικαί. Αἱ ἀνάγκαι αὐταὶ εἰς τὰ προηγμένα κράτη ἔχουν καλυφθῆ διὰ τῆς ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας εἰς εὐρυτάτην κλίμακα κατὰ τρόπον ἀποτελεσματικόν, ἅμα δὲ καὶ χαρακτηριστικὸν τοῦ πνεύματος τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς συμπαραστάσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν συνάνθρωπόν του. Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἀνεπτυγμένα κράτη, τὰ ἄτομα αἰσθάνονται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παράσχουν τὴν εἰς αἷμα συνδρομήν των, ὡς τὴν ἐλαχίστην προσφορὰν πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τοὺς πάσχοντας ὁμοίους των.

Εἰς τὴν Εὐρώπην, συγκεκριμένως, ἅπαξ τοῦ ἔτους τοὐλάχιστον, τὰ ὑγιῆ ἄτομα προσέρχονται αὐτοβούλως εἰς τοὺς κρατικοὺς σταθμοὺς αἱμοδοσίας καὶ προσφέρουν τὸ αἷμα των, αἰσθάνονται δὲ ὅτι μειονεκτοῦν ἔναντι τῶν λοιπῶν κοινωνικῶν ἀτόμων, ἐάν, διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς των, δὲν δυνηθοῦν νὰ ἐπιτελέσουν τὸ ἱερὸν αὐτὸ χρέος.

Ἀτυχῶς, εἰς τὸν τόπον μας, τὸ συναίσθημα τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς ἀλληλεγγύης εἶναι ἄκρως περιοριστικὸν καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας εἰς τὴν χώραν μας ὑπάρχει εἰς εὐρέα στρώματα μία ἀπαράδεκτος προκατάληψις, ἡ ὁποία ὄχι μόνον δυσχεραίνει τὸ ἔργον τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ στιγματίζει κατὰ ἕνα τρόπον τὸν πολιτισμόν μας.

Διότι ἡ προκατάληψις αὐτή, ἀδικαιολόγητος κατὰ πάντα, ἀποστερεῖ ἕνα ἀριθμὸν πασχόντων ἀπὸ τὴν δυνατότητα νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν ὑγείαν των, εἰς ὡρισμένας δὲ περιπτώσεις ἡ στέρησις αὐτὴ δύναται νὰ ἀποβῇ μοιραία δι' αὐτούς.

Εἰς τὸν αἰῶνα, ὅμως, τῆς πρωτοφανοῦς τεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς προόδου, εἰς ἐποχήν, δηλαδή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἐπιχειρεῖ ἅλματα εἰς τὸν διαπλανητικὸν χῶρον, εἶναι τοὐλάχιστον ἀκατανόητον νὰ κινδυνεύῃ ἡ ζωὴ μιᾶς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν μερικῶν γραμμαρίων ἀνθρωπίνου αἵματος. Καὶ εἶναι ἀκατανόητον, διότι οὐδεὶς λόγος συντρέχει διὰ τὴν τοιαύτην προκατάληψιν, δοθέντος ὅτι οὐδένα κίνδυνον συνεπάγεται διὰ τὸν αἱμοδότην ἡ ἀλτρουϊστική του πρᾶξις. Διότι ἡ φύσις ἔχει προνοήσει καὶ ἐπ' αὐτοῦ καὶ δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ ἄνευ ἰδιαιτέρας προσπαθείας τὴν ἀπολεσθεῖσαν ποσότητα αἵματος. Μία πορτοκαλάδα, ἕνα ποτήριον γάλακτος μετὰ τὴν αἱμοδοσίαν, εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ ἴσην ποσότητα αἵματος εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Παρὰ ταῦτα, ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι, παραμερίζοντες τὰς ἀνεδαφικὰς προκαταλήψεις, προσέρχονται εἰς τοὺς σταθμοὺς καὶ τὰ Κέντρα Αἱμοδοσίας διὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὸ κοινωνικὸν αὐτὸ χρέος.

Εἶναι καιρός, ὅμως, νὰ γίνῃ συνείδησις εἰς ὅλους ἡμᾶς, ὅτι ἡ παραγνώρισις αὐτοῦ τοῦ χρέους δὲν δυσχεραίνει μόνον τὴν ἐπιστήμην εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου της, ἀλλὰ δημιουργεῖ καὶ ἀνυπέρβλητα προβλήματα εἰς τὸν τομέα τῆς κοινωνικῆς συμπαραστάσεως, μὲ γενικὰς καὶ εἰδικὰς ἀντανακλάσεις. Διότι καθεὶς ἐξ ἡμῶν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπίδρασιν ἀπροσδοκήτων γεγονότων καὶ εἶναι δυνατὸν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν — ὃ μὴ γένοιτο — νὰ χρειασθῇ τὴν εἰς αἷμα συμπαράστασιν τῶν συνανθρώπων του.

Πῶς, ὅμως, θὰ εὕρῃ τὴν συμπαράστασιν αὐτὴν κατὰ τὴν κρίσιμον ὥραν, ἐὰν καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἔχῃ δώσει δείγματα κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης;

Ἐὰν ὅλα τὰ ὑγιῆ ἄτομα συναισθανθοῦν τὸ κοινωνικὸν αὐτὸ χρέος, δὲν θὰ ἔχῃ λυθῆ μόνον ἕνα οὐσιῶδες πρόβλημα, ποὺ ἀντιμετωπίζει εἰς πλείστας περιπτώσεις ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνία μας θὰ ἔχῃ κάμει ἕνα σημαντικὸν βῆμα ἠθικῆς προόδου καὶ θὰ ἔχῃ ἐγγράψει μίαν ὑποθήκην διὰ τὴν ψυχικὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος.

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτήν, οἱ Κρατικοὶ Σταθμοὶ Αἱμοδοσίας ἀναμένουν τὴν πρώτην συστηματικὴν προσφορὰν τῆς κοινωνίας εἰς τὸν τομέα τῆς ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας, ὡς ἀπαρχὴν μιᾶς νέας περιόδου, καθ' ἣν θὰ πρυτανεύσῃ ἀνώτερον πνεῦμα κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ὑπὸ τὸ καταυγάζον φῶς τῆς χριστιανικῆς ἐπιταγῆς: «Ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν ἄνθρωπον».

ΜΑΡΙΑ ΔΕΜΕΝΑΓΑ
Ἰατρὸς
παρὰ τῷ Τμήματι Αἱμοδοσίας τοῦ Γεν. Νοσοκομείου Πατρῶν

«ΕΠΑΥΣΑ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΘΕΟΣ»

Ο ΔΑΛΑΪ ΛΑΜΑΣ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ ΠΡΟΣΦΥΞ ΕΙΣ ΙΝΔΙΑΝ, ΕΞΙΣΤΟΡΕΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΝ ΤΟΥ

Ο ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΓΚ ΟΜΙΛΕΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΙΣΜΟΥ

ΝΕΟ ΔΕΛΧΙ. Τὸ Θιβὲτ χωρὶς ἐπίγειους θεούς! Ἡ ζωὴ ὑπὸ τὸ κομμουνιστικὸ καθεστὼς ἔχει πάρει διαφορετικὸ χαρακτῆρα καὶ κανεὶς δὲν πιστεύει ὅτι πρόκειται νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλι ὁ Δαλαϊλάμας. Κάτι τέτοιο φαίνεται ἀπίθανο. Στελέχη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἀνέλαβαν προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία γιὰ νὰ καταρρίψουν τὸν μῦθο τοῦ Δαλαϊλάμα ὅτι εἶναι ὁ ἐπίγειος θεός. Ταυτοχρόνως ἄρχισε ἐντατικὸς ἀγὼν γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι τῆς νεολαίας καὶ οἱ προσπάθειες ἕως τώρα ὑπῆρξαν ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ ἐξόριστος Δαλαϊλάμας, ὁ ὁποῖος βρίσκεται τώρα στὴν Ἰνδία, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλι στὴν χώρα του, πιστεύοντας ὅτι ὁ λαὸς θὰ ξεσηκωθῇ ἐναντίον τῶν Κινέζων. Στὸ διάστημα αὐτὸ τῆς ἐξορίας του, ὁ Δαλαϊλάμας ἔγραψε ἕνα βιβλίο, ποὺ ἐκυκλοφόρησε ἤδη καὶ στὸ ὁποῖο περιγράφει τὴν κινεζικὴ εἰσβολὴ στὸ Θιβὲτ κατὰ τὸν Μάρτιο τοῦ 1959 καὶ τὴν δραματικὴ φυγή του ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα Λάσσα πρὸς τὴν Ἰνδία.

Ὁ Δαλαϊλάμας εἶναι 14η ἐνσάρκωσις τοῦ Βούδδα. Γεννήθηκε τὸ 1935 στὸ Τακστέρ, στὸ ἀνατολικὸ Θιβὲτ ἀπὸ ἀγροτικὴ οἰκογένεια. Τὸ 1939, οἱ Βουδδισταὶ ἱερεῖς τὸν ἀνεκάλυψαν καὶ σὲ εἰδικὴ τελετὴ τὸν ὠνόμασαν Δαλαϊλάμα. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Δαλαϊλάμας δὲν ἀποκαλύπτεται στοὺς θνητούς, παρὰ ἀπὸ μερικὰ σπάνια σημάδια τὰ ὁποῖα οἱ ἱερεῖς βρίσκουν.

Ἡ μεταφορὰ τοῦ «θεοῦ» στὴν πρωτεύουσα γίνεται μὲ κάθε ἐπιβλητικότητα. Ὁ πληθυσμὸς συγκεντρώνεται στοὺς δρόμους ἀπὸ ὅπου θὰ περάσῃ ὁ Δαλαϊλάμας γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν, καθένας δὲ λέει μιὰ προσευχὴ ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ διακηρύσσει ὅτι εἶναι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ θεοποίησις αὐτὴ τοῦ Δαλαϊλάμα κράτησε 20 χρόνια. Τελείωσεν ἀδόξως μὲ μιὰ φυγὴ πρὸς τὴν Ἰνδία. Κανεὶς πιὰ δὲν πιστεύει ὅτι ὁ Δαλαϊλάμας θὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πατρίδα του.

Ὅταν ὁ Μάο Τσὲ Τούγκ κατέκτησε τὴν Κίνα, ὁ Δαλαϊλάμας, ἀντιμετώπισε τὸ ἐνδεχόμενο νὰ συνεργασθῇ μὲ τοὺς Κινέζους. Ἐγνώριζε ὅτι ἡ γειτονία μὲ ἕνα κομμουνιστικὸ καθεστὼς θὰ ἦταν μαρτυρική, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικά. Ὡστόσο, ὁ Δαλαϊλάμας ἔδειξε ὅτι εἶχε κάθε διάθεσι νὰ συνεργασθῇ μὲ τὸν Μάο Τσὲ Τούγκ καὶ νὰ συμβιβάσῃ, ὅσο μποροῦσε νὰ γίνῃ τὴν θεότητά του μὲ τὸν Μαρξισμό.

Ἀλλὰ ἡ πρώτη συνάντησίς του μὲ τὸν Μάο Τσὲ Τούγκ τὸν ἀπογοήτευσε.

—Στὴν ἀρχὴ — ἀφηγεῖται ὁ Δαλαϊλάμας—ὁ Μάο Τσὲ Τούγκ ἐδήλωσε ὅτι ὁ Βουδδισμὸς εἶναι μιὰ θαυμάσια θρησκεία καὶ ὅτι ὁ Βούδδας, ἂν καὶ ἦταν πρίγκηπας ἐργάσθηκε νὰ βελτιώσῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴν μοῖρα τοῦ λαοῦ. Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Κινέζου Κομμουνιστοῦ ἡγέτου προκάλεσαν ἔκπληξη. Δὲν ἤξερα πῶς νὰ ἑρμηνεύσω. Ἀλλὰ ἡ συνύπαρξίς μας κράτησε λίγες μέρες μονάχα. Κατόπιν, ὁ Μάο Τσὲ Τούγκ μὲ κάλεσε καὶ μοῦ εἶπε: «Ἡ θρησκεία εἶναι ἕνα δηλητήριο. Ἀποχαυνώνει τὸν λαὸ καὶ καθυστερεῖ τὴν πρόοδο τῆς χώρας. Τὸ Θιβὲτ καὶ ἡ Μογγολία δηλητηριάζονται ἀπὸ τὴν θρησκεία». Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια, μὲ συνώδευσε ὡς τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ μοῦ εἶπε νὰ φροντίζω γιὰ τὴν ὑγεία μου. Κατάλαβα ποιὰ ἦταν ἡ σημασία τῶν λόγων του.

Ἡ ἐπιχείρησις Θιβὲτ κατεστρώθη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μάο Τσὲ Τούγκ, ὁ ὁποῖος ἐξαπέστειλε τοὺς στρατηγούς του γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν χώρα, ἐνῶ συγχρόνως διεκήρυξε ὅτι ὁ πληθυσμὸς εἶναι εὐχαριστημένος γιατὶ συνδέεται τὸ Θιβὲτ μὲ τὴν «μητέρα Κίνα». Ἡ κατάληψις τῆς χώρας ἔγινε μὲ τὸ χαμόγελο — λέει ὁ Δαλαϊλάμας — ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν μερικῶν μηνῶν, οἱ Κινέζοι ἔδειξαν τὸ πραγματικό τους πρόσωπο καὶ ἐπέβαλαν τὸ δικτατορικὸ καθεστώς. Ὡς πρόσχημά τους, βρῆκαν τὴν ἀκόλουθη δικαιολογία: Οἱ Θιβετιανοὶ ἑτοιμάζουν ἐξέγερσι ἐναντίον τῶν Κινέζων καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ τὸ ἀντιδραστικὸ καθεστὼς τοῦ Δαλαϊλάμα ἔπρεπε νὰ ἀνατραπῇ.

Ὁ Δαλαϊλάμας ἐξιστορεῖ κατόπιν ὅτι ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς χώρας του ἄρχισε τὸ πρωῒ τῆς 17ης Μαρτίου καὶ ὅτι οἱ Κινέζοι στρατιῶτες ὑπῆρξαν ἀμείλικτοι ἐναντίον τοῦ πληθυσμοῦ. «Τὰ πάντα, προσθέτει, εἶχαν κριθῆ. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας. Στὶς 9 τὸ βράδυ, φόρεσα τὴν ἐνδυμασία τοῦ Λάμα καὶ πῆγα στὴν αἴθουσα τῶν προσευχῶν. Πῆγα καὶ κάθισα στὸν θρόνο μου, πῆρα τὸ ἱερὸ βιβλίο τῶν ἐντολῶν τοῦ Βούδδα καὶ διάβασα μερικὲς παραγράφους. Ἦσαν λόγοι παρηγορίας γιὰ τὴν ὑπέρτατη θυσίας. Κατόπιν ἀνεκοίνωσα στοὺς συμβούλους μου τὴν ἀπόφασί μου. Ὅλοι ἦταν συγκινημένοι καὶ εἶχαν ἀντιληφθῆ πῶς ἔπρεπε νὰ ἑτοιμασθῶ γιὰ νὰ φύγω. Ἦταν ἀδύνατο πλέον, κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις νὰ μείνωμε στὴν πρωτεύουσά μας. Στὴν ἐξώθυρα τῶν ἀνακτόρων, ἕνας στρατιώτης μὲ πλησίασε καὶ μοῦ πρότεινε τὸ ὅπλο του, λέγοντας ὅτι θὰ μοῦ χρειασθῇ. Δὲν ἤξερα, ἀλήθεια, ποιὰ περιπέτεια θὰ μὲ περίμενε. Πῆρα τὸ ὅπλο καὶ εὐχαρίστησα τὸ στρατιώτη».

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

=ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΝΕΓΕΡΣΕΩΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Σήμερον Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ὥραν 11.30΄ π. μ. θεμελιοῦται διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ἡμῶν, ὁ νέος μεγαλοπρεπὴς Ναὸς τῆς πόλεώς μας, εἰς τιμὴν τοῦ Θείου Ἀποστόλου Παύλου.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι σημαντικόν, ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐνορίαν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πόλιν ὁλόκληρον. Διότι μεταξὺ τῶν περικαλλῶν κτισμάτων, ποὺ βλέπομεν ν' ἀνεγείρωνται εἰς τὰς ἡμέρας μας — ζωντανὰ δείγματα τοῦ τεχνικοῦ μας πολιτισμοῦ — εἶναι ἀνάγκη ν' ἀνυψοῦνται καὶ Ναοὶ μεγαλοπρεπεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τὴν ζωντανὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ὑγιοῦς ψυχικοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνωτέρας πνευματικῆς καταστάσεως μιᾶς κοινωνίας.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ ἰδιαιτέρως ἡ πόλις τῶν Πατρῶν, δὲν ὑστερεῖ εἰς τοιαύτας ὑψηλὰς ἐκδηλώσεις καὶ τοῦτο, διότι ὑπάρχει μέσα μας ἀντίκρυσμα πνευματικὸν καὶ ἠθικόν, παρ' ὅλα τὰ κύματα τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τοῦ ἡδονισμοῦ, τοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ ἀτομισμοῦ, ποὺ ἐπιπίπτουν κατὰ τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιῶν τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ναὶ ὁ λαὸς καὶ ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἰδιαιτέρως ἐξακολουθοῦν νὰ κρατοῦν τὰς ἁγνὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς βάσεις, τὰς ὁποίας ἐμπνέει εἰς τὰς ψυχάς μας ἡ αἰωνία θρησκεία μας, διὰ τοῦτο καὶ δὲν παραλείπουν νὰ πρωτοστατοῦν σὲ κάθε ἀνώτερο ἔργον καὶ σὲ κάθε εὐσεβῆ σκοπόν.

Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἡ Ἐπιτροπὴ ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ» ἀναλαμβάνει τὸ βαρύτατον αὐτὸ ἔργον μετὰ θάρρους. Ἔχει τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ ἔργον θὰ ὁλοκληρωθῇ καὶ στηρίζει τὴν πεποίθησίν της αὐτὴν σὲ δύο ἰσχυροὺς παράγοντας: Πρῶτον, εἰς τὸν ΜΕΓΑΛΟΝ ΘΕΟΝ καί, δεύτερον, εἰς τὴν ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ. Καὶ πρὸς τὸν Κύριον μὲν πάντοτε εὐχόμεθα νὰ εὐλογήσῃ τὸ ἔργον καὶ τοὺς κόπους, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματός ΤΟΥ. Πρὸς πάντας δὲ τοὺς εὐσεβεῖς πιστοὺς καὶ κατοίκους τῆς πόλεως, ἐπισήμως ἢ ἀνεπισήμως κληθέντας, ποιούμεθα θερμὴν ΕΚΚΛΗΣΙΝ, ὅπως βοηθήσουν τὸ ἔργον δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ διὰ τοῦ ὑστερήματός των ἀκόμη. Ἄλλως τε, δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα τιμὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὅταν πρόθυμα συμμετέχῃ εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἱερῶν ἔργων καὶ μάλιστα Ναῶν. Τότε τὰ ὀνόματά τους ἐγγράφονται εἰς τὸν ἐν οὐρανοῖς ἀνώνυμον κατάλογον τῶν «Ἱδρυτῶν καὶ Κτιτόρων» καὶ μνημονεύονται ἀπὸ τοὺς ἐπιζῶντας αἰωνίως.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΕΓΕΡΣΕΩΣ

Ο ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν χώραν τοῦ Πλάτωνος ἐπισκέπτονται κυρίως ἐπιστήμονες καὶ διανοούμενοι

ΒΟΝΝΗ. Ἡ ἐφημερὶς «ΒΕΛΤ» εἰς ἀνταπόκρισίν της ἐξ Ἀθηνῶν ἐξαίρει τὴν ποιότητα τῶν τουριστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπισκέπτονται τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐφημερὶς παραδέχετι ποιότητα ἀνωτέραν διὰ τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν Ἑλλάδα παρὰ τὴν Ἱσπανίαν.

«Δὲν περνοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς διακοπάς των—γράφει—πλήθη τουριστῶν, ὅπως π.χ. εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Τοῦτο εἶναι χαρακτηριστικόν, δεδομένου ὅτι τὴν χώραν τοῦ Πλάτωνος ἐπισκέπτονται κυρίως ἐπιστήμονες καὶ διανοούμενοι. Αἱ χιλιάδες τῶν περιηγητῶν τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἄνθρωποι ἐκλεκτῆς ποιότητος.

Συμφώνως πρὸς στατιστικὰ στοιχεῖα τὴν Ἑλλάδα ἐπισκέπτονται 55% ἀπόφοιτοι καὶ πτυχιοῦχοι ἀνωτάτων σχολῶν. Κάθε δεύτερος Εὐρωπαῖος περιηγητής, ὁ ὁποῖος καταφθάνει εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶναι τελειόφοιτος ἀνωτάτου πνευματικοῦ Ἱδρύματος.

Ἀντιθέτως οἱ τουρίσται ἄλλων χωρῶν εἶναι μόνον 12% ἀπόφοιτοι ἀνωτάτων σχολῶν.

Ἀκόμη ἀξίζει νὰ τονισθῇ ὅτι 86% τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν Ἑλλάδα εἶναι πάντοτε ἀποφασισμένοι νὰ περάσουν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν καὶ τὰς προσεχεῖς διακοπάς των. Τοῦτο δὲν παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς περιηγητὰς ἄλλων χωρῶν».

ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Η ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΗΝ Ε.Ο.Κ. ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΙΣΤΑ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΓΚΟΥΑΓΙΑΚΙΛ (Ἰσημερινός).—Σχετικῶς μὲ τὴν σημερινὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα, ἡ ἐφημερὶς «ΕΛ ΤΕΛΕΓΚΡΑΦΟ» παρατηρεῖ, εἰς ἄρθρον της, ὅτι εἶναι ἐκτάκτου σημασίας ἡ σύνδεσις τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα. Ἡ σύνδεσις αὐτὴ—τονίζει—εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐπιτεύγματα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἤρχισε τὴν ἀναδημιουργίαν τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας, βασιζομένη ἐπὶ σταθερῶν θεμελίων τῆς συγχρόνου ἀναπτύξεως.

«Εἰς τὴν Ἑλλάδα—συνεχίζει—ηὐξήθη σημαντικῶς ἡ παραγωγή. Ἡ ἰδιωτικὴ ἐπιχείρησις ἐπροστατεύθη. Υἱοθετεῖται ἤδη ἐκεῖ νέα πιστωτικὴ πολιτική. Τὰ τιμολόγια ἠλαττώθησαν, ἰδιαιτέρως τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας καὶ τοῦτο πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας. Ἡ νομοθετικὴ τέλος μεταρρύθμισις τῶν φορολογικῶν συστημάτων θὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐποχὴν ἁλματικῆς προόδου».

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΟΝ ΣΤΟΥΤΓΑΡΔΗΣ

ΣΤΟΥΤΓΑΡΔΗ. «Ὁ Δήμαρχος Δρ. Ἄρνουλφ Κλὲτ ἐνδιεφέρθη κατὰ παραδειγματικὸν τρόπον διὰ τοὺς Ἕλληνας ἐργάτας», ἐτόνισεν ὁ τιμῆς ἕνεκεν Πρόξενος Ἔμιλ Νίτχαμερ, ὅταν παρέδωσε διὰ τὰς ὑπηρεσίας του αὐτὰς εἰς τὸν δήμαρχον τῆς πόλεως τῆς Στουτγάρδης, τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Γεωργίου τοῦ Α΄. Διὰ τῆς τιμητικῆς ταύτης διακρίσεως μετεβίβασεν ὁ Πρόξενος τὸν χαιρετισμὸν καὶ τὰς εὐχαριστίας τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου, τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν 7.000 Ἑλλήνων ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι εὗρον εἰς τὴν Στουτγάρδην μίαν νέαν ἑστίαν.

Ἀνεφέρθη εἰς τὴν ὡραίαν τελετὴν ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν ἐφέτος τὸ Πάσχα εἰς τὴν προσωρινὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὅπου προσῆλθον χιλιάδες Ἕλληνες ἐκ τῆς περιοχῆς Μπάντεν—Βυτεμβέργης. Ὁ Δρ. Κλὲτ σκοπεύει νὰ ἱδρύσῃ ἓν Κέντρον εἰς τὴν Στουτγάρδην διὰ τοὺς Ἕλληνας ἐργάτας, συγχρόνως δὲ προσφέρει τὴν βοήθειάν του διὰ τὴν ἀπόκτησιν χώρου πρὸς ἀνέγερσιν ἑλληνικῆς ἐκκλησίας.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΔΙ' ΑΓΡΟΤΑΣ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ.— Εἰς τὰς Ἀθήνας τῆς Γεωργίας (Νοτιοανατολικαὶ ΗΠΑ) ἱδρύθη ἕνας ἐντελῶς αὐτόματος μετεωρολογικὸς σταθμὸς τῆς ὑπαίθρου. Ὁ σταθμὸς αὐτὸς λειτουργεῖ καθ' ὅλον τὸ 24ωρον καὶ συγκεντρώνει καὶ ἀναγράφει μίαν περίπου δωδεκάδα στοιχείων καιροῦ πρὸς χάριν τῶν μελετητῶν τῶν γεωργικῶν προβλημάτων. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνας σταθμὸς μετεωρολογικὸς ἀφιερώνεται εἰς τὴν γεωργίαν ἐνῷ ἐπὶ πλέον ὑποβοηθεῖ καὶ εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ ζητήματος τῆς θερμάνσεως τῶν ἀγροικιῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον.

ΕΛΑΙΟΥΡΓΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

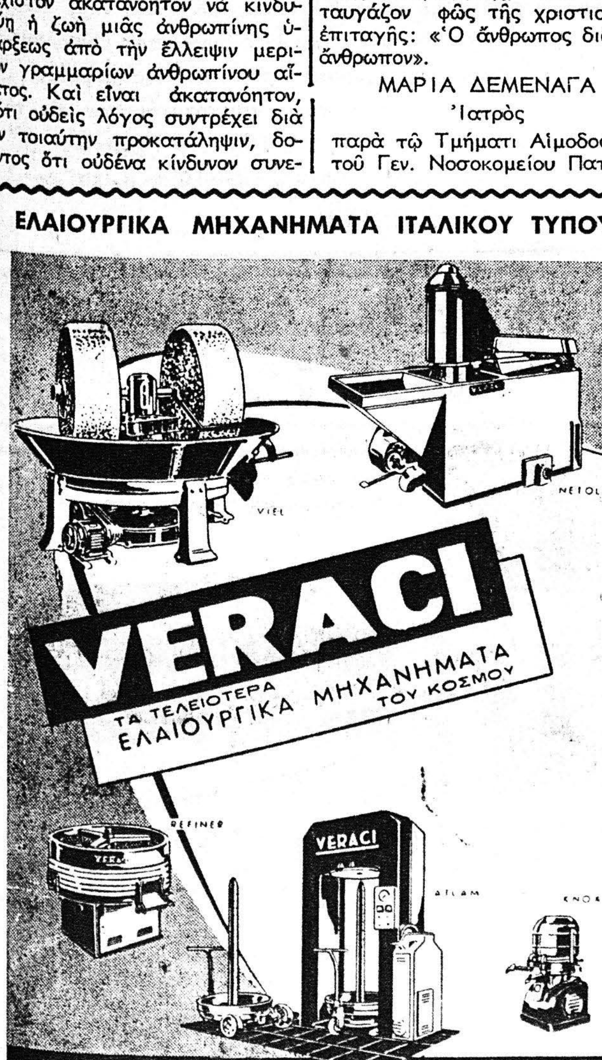

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΘ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ — Ι. ΚΑΡΑΛΗΣ
Ρ. Φεραίου 89 Δ Τηλέφ. 50-76 — ΠΑΤΡΑΙ

BRITISH BERKEFELD FILTERS
ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΙ
ΦΥΣΙΚΟΝ - ΑΣΦΑΛΕΣ
ΚΑΘΑΡΟΝ
ΠΟΣΙΜΟΝ ΥΔΩΡ

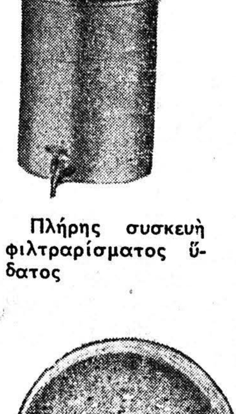
Πλήρης συσκευὴ φιλτραρίσματος ὕδατος

Φίλτρον BERKEFELD ἐσωτερικῶς κούφιο εἰδικῆς κατασκευῆς ἀπὸ KIESELGYHR (εἰδικὸν χῶμα) καθιστᾷ ἕνα ἰδεῶδες φιλτράρισμα τοῦ ὕδατος.

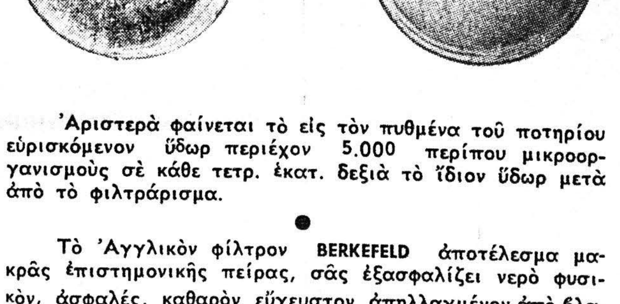
Ἀριστερὰ φαίνεται τὸ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ποτηρίου εὑρισκόμενον ὕδωρ περιέχον 5.000 περίπου μικροοργανισμοὺς σὲ κάθε τετρ. ἑκατ. δεξιὰ τὸ ἴδιον ὕδωρ μετὰ ἀπὸ τὸ φιλτράρισμα.

Τὸ Ἀγγλικὸν φίλτρον BERKEFELD ἀποτέλεσμα μακρᾶς ἐπιστημονικῆς πείρας, σᾶς ἐξασφαλίζει νερὸ φυσικόν, ἀσφαλές, καθαρὸν εὔγευστον ἀπηλλαγμένον ἀπὸ βλαβερὲς οὐσίες, ἄμμον, χλώριον κλπ., μικροοργανισμούς.

Σᾶς προστατεύει ἀπὸ μολυσματικὲς ἀσθένειες δυσεντερία, γαστροεντερίτιδα, τυφοειδῆ πυρετὸν καὶ ἄλλες ἀσθένειες προερχόμενες ἀπὸ τὸ νερό.

Τὸ BERKEFELD φθηνό, πρακτικὸ εὔχρηστο, εἶναι ὑγεία καὶ πολιτισμὸς στὸ σπίτι σας. Ἀποστείρωσις τελειωτέρα τοῦ βρασμοῦ τοῦ ὕδατος, ζητήσατε νὰ τὸ δοκιμάσετε καὶ διὰ πᾶσαν λεπτομέρειαν.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ρ. Φεραίου - Μιαούλη 21 α΄.
Τηλέφ. 44-34 — ΠΑΤΡΑΙ